

Զ Ա Յ Ն Ը

Մարմնիս մըթին սառնամեղմերն լայնեղբիւր
Ծա կը լըսեմ, գիշերին մէջ, գեղը երգեհոն,
Ինձ մըտերիմ ձայնն այդ շըբեղ, տարօրինակ,
Իր իմաստին մինչեւ այսօր դեռ անգիտակ:

Ուրկէ՞ կուգայ, ինչե՞ր կ'ըսէ, ես չեմ գիտեր.
Քաղցր է ինչպէս մանկան աչկեր, կամ ջինջ գետեր.
Հայ Աշուղի տաղ մ'է կարծես, սիրով գեղուն,
Եւ ըսփափիչ, իբրեւ խօսեր մօրըս լեզուն:

Յառախ ունի կըշտամբանքի խորունկ շեշտեր,
Խուլ ընդվըզում՝ գոր մարդերուն ցա՛նն է գիներ:
Ձայն մը կայ մէջս անդընդախոր որ տեղաշարժ,
Օճագաղար կը սողոսկի... սըրտին մէջն է...

... Կը բարձրանայ... ամէն ճիգերս եմ ա'յ անշոյս:
— Կ'առնէ կեկորդս ու դառնօրէն կը լացընէ:

Մարտի, 1946

Կ. ՓՕԼԱՏԵԱՆ

*

ՀՐԱԺԵՇՏ

ՍՊԱՍՈՒՄԻ ԵՐԵԿՈՑ

Ա'լ լըսեցէ՛ք,
Ափսոսանքի յանկերգներ,
Դալկատեսիլ աշուններու մեղեդի
Եւ ցրտաշունջ երկիրներու քալածալի
Դուք իմ երգե՛ր...

Ա'լ եանգեցէ՛ք,
Կարօտներու անանուն
Դուք գո՛ւր կանչեր տխրագին...
Նորածնառող իմ սրտին
Վարդերը վա՛ն,
Գարունաբո՛յր եմ հիմակ:

Մըշուշապատ դէմքերու
Անասելի հըրապոյր,
Ձեր կուսութեան մէջն ունայն
Քօղարկուեցէ՛ք...
Եւ դուք, անգի՛նն,
Լընակներուս յար խոկուն,
Մեյամաղձո՛տ ջութակներ
Ա'լ սուգուեցէ՛ք.
Մընաք բարո՛վ... անհամբո՛յր:

Արեւածագ իմ կեանքին
Վարդերը վա՛ն
Գարունաբո՛յր եմ հիմակ:

1944

Ըսպատումի երեկոյ,
Այնպէս հեգիկ կը շնչես
Անեական մէջն այս անշուք
Ուր ա՛յնքան սէր հըրակէզ
Կը քեւածէ տակաւին...

Նըկարին տակ երագուն
Յընոքավառ այն գոյգին
Որ մոռցաւ կեանքն անաղոք
Վերացումին մէջ սիրոյ,
Մարգարիտներ անշըշուկ
Լա՛յն դաշտերու կարօտն՝
Դանդաղօրէն կը հիւծաւին...

Ըսպատումի երեկոյ...
Դեռ կը յածին օդին մէջ
Վերջին շողերն արեւուն...
Ո՛հ, տեղա՛նք անամոք
Ինձի ծանօթ քայլերուն:

Պրիւքտէ, 1944

ՀՈՒՐԻ ԻՓԷՊԵԱՆ